

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह । “आ नो मित्रावरुणा
हव्यदातिं । घृतैर्गव्यूतिमुत्तमिडाभिः । प्रति वामत्र वरमा-
जनाय । पृणीतमुद्रो दिव्यस्य चारोः” इति । हे ‘मित्रा-
वरुणौ’, युवां ‘हव्यदातिं’ हविर्दानहेतुं, ‘नो गव्यूतिं’ अस्मदीयं
गोसमूहं, ‘इडाभिः’ तृणादिभक्ष्यविशेषैः, सह जनितेन ‘घृतेन’
आज्येन, ‘आ’ समन्तात्, ‘उत्तमम्’ अशितं, बहुविधगोश्रासद्वारा
घृतसम्पूतिं कुरुतमित्यर्थः । हे ‘मित्रावरुणौ’, ‘वां’ युवां,
‘अत्र’ अस्मिन्देहे, ‘जनाय’ सर्वजनोपकारार्थं, ‘दिव्यस्य’
दिविभवस्य, ‘चारोरुद्रः’ समीचीनस्योदकस्य, ‘वरं’ श्रेष्ठं सारं,
‘प्रतिपृणीतं’ प्रतिक्षेत्रं पूरयतम् ॥

अथ हविषो याज्यामाह । “प्र बाहवा सिद्धतं जीवसे नः ।
आ नो गव्यूतिमुत्तमं घृतेन [७] । आ नो जने अवयतं युवाना ।
श्रुतं मे मित्रावरुणा हवेमा” इति । हे ‘मित्रावरुणौ’, ‘नो’
जीवसे’ अस्माकं जीवनार्थं, ‘बाहवा’ भवदीयौ बाह्व, ‘प्रसिद्धतं’
प्रसारयतं, बाह्व प्रसार्य अस्मानादाय रक्षतमित्यर्थः । ‘नो’
गव्यूतिम्’ अस्मदीयं गोसमूहम्, ‘आ’ समन्तात्, ‘घृतेन’,
‘उत्तमं’ सिद्धतं । ‘युवाना’ नित्यतरुणौ, परस्परमिश्रितौ वा,
युवां ‘नः’ अस्मान्, ‘जने’ जनमध्ये, ‘अवयतं’ प्रख्यापयतं ।
हे ‘मित्रावरुणौ’, ‘मे’ मदीयं, ‘इमा हवा श्रुतं’ इदमाह्वानं
शृणुतम् ॥

अथ रौद्रीः रोहिणीमालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः
पुरोऽनुवाक्यामाह । “इमा रुद्राय स्थिरधन्वने गिरः । चिप्रे-